

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/53/2024
Identifikačné číslo spisu:	6119301399
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Monika Školníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6119301399.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedlačkovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Moniky Školníkovej, v spore žalobcu: ORBITAL s.r.o., so sídlom Gorlická 5, Bardejov 085 01, IČO: 36 497 941, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Gumanom, Hlavná 29, Prešov 080 01, proti žalovanému: Radoslav Zákutný - Z - fam auto, s miestom podnikania Gróner 3730/13A, Bardejov 085 01, IČO: 46 531 505, zastúpenému advokátom Mgr. Petrom Troščákom, Hlavná 50, Prešov 080 01, o zaplatenie 4.225,40 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1Cb/45/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/212/2023-572 z 15. mája 2024 takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 1Cb/45/2019-483 z 29. júna 2023 výrokom I. zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.225,40 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 4.225,40 eura od 25.1.2019 do zaplatenia a náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur a výrokom II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 1 ods. 1, ods. 2, § 261 ods. 1, § 373, § 378, § 379, § 380, § 428 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 536 ods. 1, § 560 ods. 1, § 562 ods. 2, ods. 3, § 365 ods. 1, § 369 ods. 2, § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, § 415, § 420 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 209 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a ustálil, že predmetom sporu je nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 4.225,40 eura vzniknutej v dôsledku opravy motorového vozidla žalobcu ŠKODA OCTAVIA II RS 2.0, VIN: R. s EČV: C. XXX C. realizovanej žalovaným v období od 9.1.2018 do 25.1.2018, keď dňa 15.4.2018 došlo na vozidle k poruche, ktorá mala za následok totálne poškodenie

motora (roztrhnutie rozvodovej reťaze a ďalších jej komponentov). Žalovaný namietal nesplnenie oznamovacej povinnosti žalobcom a neuvedenie presných informácií ohľadom uplatnenia väd. Na základe vyjadrenia žalovaného k reklamácii zo dňa 14.5.2018 a e-mailovej komunikácie strán sporu súd prvej inštancie konštatoval včasné uplatnenie reklamácie v ústnej forme, ktorá bola vzhľadom na absenciu písomnej zmluvy o dielo podľa zákona prípustná, pričom zákon neukladá objednávateľovi povinnosť uviesť pri uplatnení väd aj spôsob vybavenia reklamácie. Keďže žalovaný reklamáciu zamietol a nekonal, žalobca si dal motorové vozidlo opraviť v inom autoservise za cenu opravy 4.225,40 eura a nechal si znalcom Ing. Branislavom Hajdučkom vyhotoviť súkromný znalecký posudok č. 18/2018 zo dňa 19.11.2018 (ďalej len „znalecký posudok č. 18/2018“), z ktorého vyplýva, že za vznik poruchy na vozidle je zodpovedný žalovaný pre nedostatočné odstránenie predchádzajúcej poruchy. Žalovaný vzniesol námietku zaujatosti znalca Ing. Branislava Hajdučka, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol uznesením č. k. 1Cb/45/2019-164 zo dňa 25.3.2020 tak, že uvedený znalec nie je vylúčený z daného konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.4.2020. Žalovaný predložil súkromný znalecký posudok č. 003/2020 vypracovaný znalcom Ing. Antonom Hudákom, PhD. (ďalej len „znalecký posudok č. 003/2020“), ktorého závery zásadným spôsobom odporujú záverom vyplývajúcim zo znaleckého posudku č. 18/2018. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo znaleckého posudku č. 18/2018, nakoľko znalec Ing. Branislav Hajdučko bol na rozdiel od znalca Ing. Antona Hudáka v kontakte s poškodeným vozidlom. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti SR číslo 09167/2022/153 zo dňa 17.8.2022, ktorým bola znalcovi Ing. Hudákovi uložená pokuta 250,- eur za správny delikt spočívajúci v tom, že vo svojom znaleckom posudku sa vyjadroval k inému znaleckému posudku, avšak posudzovanie iných úkonov znaleckej činnosti nie je súčasťou obsahového vymedzenia odvetví, v ktorých je zapísaný; v prílohách znaleckého posudku nepriložil dokumenty, na ktoré sa v posudku odvoláva. V prípade spornej skutočnosti, či zo strany žalobcu išlo o uplatnenie náhrady vyplývajúcej z väd diela alebo ide o náhradu škody, je podľa súdu prvej inštancie potrebné vychádzať zo žaloby, ktorou si žalobca voči žalovanému uplatňuje náhradu škody vzniknutej na motorovom vozidle v dôsledku nesprávne vykonanej opravy po tom, čo žalovaný zamietol reklamáciu väd poškodeného vozidla. S poukazom na § 373 Obchodného zákonníka súd prvej inštancie ustálil, že žalobcom bol v konaní preukázaný úkon, keď žalovaný vykonal opravy na motorovom vozidle a následne zamietol reklamáciu poškodeného vozidla; bol preukázaný vznik škody - faktúra o vykonaných opravách po zamietnutí reklamácie žalovaným; kauzálny nexus bol preukázaný znaleckým posudkom č. 18/2018. Žalovaný sa v tejto časti pokúšal vyvinieť iba tvrdením, že škoda vznikla nedostatkom mazania motora, t.j. nedostatkom oleja, čo mal zapríčiniť žalobca, avšak vo vzťahu k tomuto tvrdeniu neunesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie tiež priznal žalobcovi nárok na zákonný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur.

2. Na základe odvolania žalovaného podaného z dôvodov podľa § § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP rozhodoval Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“), ktorý rozsudkom č. k. 4Cob/212/2023-572 z 15. mája 2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, keďže súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, ak žalobe vyhovel v plnom rozsahu titulom nároku na náhradu škody podľa § 373 Obchodného zákonníka spôsobenej žalobcovi porušením povinností žalovaného pri oprave motora jeho vozidla.

3. K odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. a), c) CSP odvolací súd v bode 24 odôvodnenia uviedol, že nezistil nesplnenie procesných podmienok alebo rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom, pričom žalovaný tieto odvolacie dôvody vôbec bližšie nevymedzil.

4. Odvolací súd sa zaoberal ďalšími odvolacími dôvodmi s tým, že žalovaný v podanom odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné; súd nevykonal dôkazy navrhnuté žalovaným; žalobca si neuplatnil nároky z väd diela včas; súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nedostatočne identifikoval príčinu poškodenia motora vozidla, ak pri ustálení skutkového stavu veci vychádzal len zo znaleckého posudku č. 18/2018.

5. K prvotnej poruche motora došlo dňa 2.1.2018 (preskočená reťaz) a žalovaný v dňoch 9.1.2018 až 25.1.2018 vykonal opravu spočívajúcu vo výmene rozvodov kolesa kľuky, rozvodovej reťaze, očistenia dosadacích plôch motora a dodaní oleja. Dňa 15.4.2018 (nedeľa) došlo k opätovnej poruche motora, ktorá mala za následok jeho totálne poškodenie (roztrhnutie rozvodovej reťaze a následné poškodenie agregátu vozidla). Nasledujúci deň žalobca kontaktoval žalovaného a vozidlo bolo odtiahnuté do servisu žalovaného. Po posúdení technického stavu vozidla (zadretý motor, roztrhnutie rozvodovej reťaze a ďalšie poškodenia z dôvodu nedostatočného mazania motora) žalovaný odmietol opraviť vozidlo v rámci reklamácie väd predchádzajúcej opravy a tvrdil, že k poškodeniu motora došlo nezávisle od predchádzajúcej opravy, a to z dôvodu nedostatočného množstva oleja v systéme vozidla. Následne si žalobca nechal motorové vozidlo opraviť v spoločnosti MZ TRADING s.r.o. (výmena motora, oprava poškodennej hlavy valcov) a za opravu vozidla mu bola dňa 23.7.2018 vystavená faktúra č. 18000211 na sumu 4.255,40 eura. Záver znaleckého posudku č. 18/2018 určuje za príčinu opätovnej poruchy motora nedostatočné určenie a odstránenie príčiny poškodenia motora pri prvotnej oprave, ktorou mali byť nečistoty a usadeniny v mazacom oleji. Ich postupným usádzaním sa v mazacích kanálikoch hlavy valcov došlo k ich zaneseniu v takej miere, že sa stali nepriechodné, ložiská valcov prestali byť mazané a vplyvom rotácie sa zadreli, pričom došlo k roztrhnutiu rozvodovej reťaze a poškodeniu motora vozidla. V rámci procesnej obrany žalovaný predložil znalecký posudok č. 003/2020 vo veci posúdenia havárie motora zo dňa 15.4.2018 a vyjadrenia k prípadným nezrovnalostiam v znaleckom posudku č. 18/2018. V jeho závere znalec konštatoval, že príčina prvej havárie motora je neznáma a k príčinám druhej havárie uviedol, že samotné poškodené diely nemal k dispozícii, preto príčinu havárie zisťoval len na základe písomných informácií a fotodokumentácie. Ako základnú príčinu druhej havárie motora označil nedostatok motorového oleja v mazacom okruhu s tým, že k deštrukcii motora nemohlo dôjsť náhle, ale postupne, kedy sa motor zahrieval, postupne strácal výkon, kontrolné prvky mali (ale nemuseli) signalizovať nesprávnu funkciu a následne sa motor zadrel, čím zablokoval možnosť otáčať kolesami. Zopakoval, že nakoľko nepozná príčinu prvej havárie motora, nevie odpovedať na otázku, či bola príčina oboch havárií rovnaká. Rozdiel medzi oboma haváriami bol v tom, že v prvom prípade išlo iba o preskočenie rozvodovej reťaze a v druhom prípade o roztrhnutie rozvodovej reťaze. Jednoduchým porovnaním oboch znaleckých posudkov je zrejmé, že tieto pri posúdení rovnakých skutkových okolností dospeli k opačným záverom, keď skorší znalecký posudok č. 18/2018 predložený žalobcom ako príčinu opätovnej poruchy motora označil nedostatočné určenie a odstránenie príčiny poškodenia motora vozidla pri prvotnej oprave žalovaným, ktorou mali byť nečistoty a usadeniny v mazacom oleji a neskorší znalecký posudok č. 003/2020 predložený žalovaným ako základnú príčinu druhej havárie motora označil nedostatok motorového oleja v mazacom okruhu, ktorý mal dopĺňať žalobca (body 34 - 38 odôvodnenia).

6. Podľa odvolacieho súdu bolo vzhľadom na dva súkromné znalecké posudky s rozpornými závermi žiadúce nariadiť v konaní znalecké dokazovanie znaleckým ústavom (§ 207 ods. 3 CSP) za účelom preskúmania oboch znaleckých posudkov a vyhodnotenia príčiny druhej havárie agregátu vozidla, keďže vecné preskúmanie znaleckých posudkov súdu neprislúcha. Návrh na takéto znalecké dokazovanie však nebol podaný a preto odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie hodnotil predložené znalecké posudky podľa zásad v zmysle § 191 CSP, pričom bola hodnotená len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súladu s ostatnými vykonanými dôkazmi (výpovede znalcov, ich vzájomná konfrontácia na pojednávaní dňa 8.7.2021 a rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti SR č. 09167/2022/153). S poukazom na zásadný obsah výpovedí znalcov sa odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie priklonil k záverom znaleckého posudku č. 18/2018, a to vychádzajúc z premisy, že vzhľadom na rozporné, resp. opačné závery oboch znaleckých posudkov nemožno ustáliť skutkový stav na kompromisnom vyhodnotení príčiny havárie agregátu, ale je nutné sa prikloniť k záverom jedného alebo druhého znaleckého posudku. Pri ich vyhodnocovaní prihliadol predovšetkým na skutočnosť, že znalec Ing. Branislav Hajdučko bol osobne prítomný pri demontáži poškodeného motora, mal možnosť si prehliadnuť jednotlivé poškodené časti, disponoval vzorkami oleja aj karbónových nečistôt, vo svojej praxi sa viackrát stretol s uvedenou poruchou motora, pričom okolnosti spochybňujúce jeho odbornosť či nezávislosť, namietané žalovaným prostredníctvom námietky zaujatosti a sťažnosti na Ministerstvo spravodlivosti SR, neboli preukázané. Naopak, znalec Ing. Anton Hudák pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal výlučne len z

fotografií a listín obsiahnutých v skoršom znaleckom posudku, poškodený motor osobne neprehliadol (aj keď odvolací súd uznáva, že tak nemohol urobiť z objektívnych príčin repasovania tohto motora), vo svojej znaleckej praxi tento konkrétny typ poruchy posudzoval prvýkrát a nevedel jednoznačne určiť príčinu prvotnej poruchy motora, a teda jednoznačne ani vylúčiť spojitost medzi prvou a druhou poruchou. Zároveň jeho znalecký posudok v rozsahu strán 11 - 17, kedy posudzoval správnosť záverov znaleckého posudku č. 18/2018, bol vyhotovený v rozpore so zákonom, čo vyplýva z rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti č. č. 09167/2022/153 a preto na znalecký posudok č. 003/2020 v danom rozsahu nemožno prihliadať. Na tomto základe je pri vyhodnocovaní skutkového stavu potrebné mať za to, že príčinou poruchy motora aj v druhom prípade boli karbónové nečistoty v systéme vozidla a vzhľadom na ich neodstránenie žalovaným pri prvej poruche motora vozidla tieto spôsobili druhú haváriu motora a jeho totálnu deštrukciu, v dôsledku čoho žalobca pristúpil k celkovej výmene agregátu vozidla v sume 4.225,40 eura (body 40 - 43 odôvodnenia).

7. V súvislosti s právnym posúdením charakteru žalobcom uplatneného nároku odvolací súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/270/2001 zo dňa 29.1.2003 v skutkovo obdobnej veci, podľa ktorého „...za situácie, kedy je nesporné, že predmetom zmluvného plnenia medzi účastníkmi bola výmena rozvodového remeňa, teda oprava jednej súčiastky motora, vychádzali oba sudy pri právnom posúdení veci správne z názoru, že nárok na náhradu majetkovej ujmy spočívajúci v poškodení motora následkom opravy jeho súčiastky, nie je nárokom zo zodpovednosti za vady samotného predmetu plnenia zo zmluvy o oprave veci (§ 625 a nasl. Občianskeho zákonníka), ale nárokom na náhradu škody, ktorá na motore vznikla v príčinnej súvislosti s opravou, ktorá nebola prevedená riadne a sú splnené predpoklady všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka založené na prezumovanom zavinení. Nárok na náhradu škody možno uplatniť nezávisle na tom, či vada samotnej opravy bola vytknutá a či bol nárok zo zodpovednosti za vady uplatnený (§ 510 Občianskeho zákonníka).“ Ďalej konštatoval, že vychádzajúc zo znaleckého posudku č. 18/2018 a výpovede znalca Ing. Branislava Hajdučka je zrejmé, že žalovaný pri prvej oprave motora poškodený motor opravil, keď vymenil, resp. opravil poškodené diely, teda dielo v zmysle § 536 Obchodného zákonníka vykonal, avšak tým, že nedostatočne vyhodnotil pôvod tejto poruchy, príčina havárie zotrvala a následne došlo k poškodeniu agregátu motora v rozsahu jeho totálnej deštrukcie. Prípadná reklamácia väd prvotnej opravy by bola bezpredmetná, lebo čo do podstaty by išlo o odstránenie nečistôt v systéme motora, ktoré vzhľadom na následnú úplnú deštrukciu motora vozidla ani nie je možné. Žalobcom uplatnený nárok preto nie je nárokom z väd diela, a teda je bezpredmetná i procesná obrana žalovaného spočívajúca v neuplatnení väd diela žalobcom včas a v neoznámení nárokov z väd diela. Nárok žalobcu na zaplatenie istiny 4.225,40 eura je v podmienkach posudzovaného prípadu nárokom na náhradu škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka (body 44 - 46 odôvodnenia).

8. Protiprávny úkon žalovaného zakladajúci jeho zodpovednosť za spôsobenú škodu spočíval v opomenutí žalovaného pri vykonávaní prvotnej opravy motora zistiť vzhľadom na charakter poškodenia vozidla príčinu tohto poškodenia, teda dôvod preskočenia rozvodovej reťaze, čo s prihliadnutím na jeho odborné predpoklady pri prevádzkovaní autoservisu zistiť mohol a mal. Porušením tejto povinnosti došlo ku škode na opravenom motore vozidla, kde celková výška škody predstavovala sumu 4.225,40 eura zodpovedajúcu výmene poškodeného motora za nový, ktorú žalobca vynaložil zo svojho majetku, čím je daná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaného a vznikom škody, keďže zistením a odstránením prvotnej príčiny havárie motora (prítomnosť karbónových nečistôt) by nedošlo k druhej havárii motora. Príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody preukázal znalecký posudok č. 18/2018. Odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že škoda vznikla nedostatkom oleja zapríčineným žalobcom. Uvedené skutočnosti zohľadnil aj súd prvej inštancie, v odôvodnení rozsudku riadne popísal zistený skutkový stav, vec náležite právne posúdil a vysporiadal sa tak s prostriedkami procesného útoku žalobcu, ako aj s procesnou obranou žalovaného, v dôsledku čoho odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku žalovaného, ktorou namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie (body 49 - 50 odôvodnenia).

9. S odvolacou námietkou týkajúcou sa nevykonania žalovaným navrhnutých dôkazov (fotografie vo

farebnom prevedení obsiahnuté v znaleckom posudku č. 18/2018 a dôkaz vo forme tribologickej skúšky (rozbor oleja) sa odvolací súd vysporiadal v bodoch 51 - 53 odôvodnenia. Okrem iného uviedol, že právo strany sporu navrhovať dôkazy nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Odvolací súd sa vyjadril k jednotlivým žalovaným navrhovaným dôkazom a s tým súvisiacim priebehom konania; poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/242/2013 zo dňa 31.7.2014 o tom, že o vykonaní alebo nevykonaní navrhovaného dôkazu súd nevydáva žiadne rozhodnutie, ale v odôvodnení rozhodnutia je povinný uviesť dôvod nevykonania navrhnutého dôkazu. Odvolací súd konštatoval pochybenie súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení rozsudku opomenul dôvody nevykonania dôkazov uviesť. Zároveň odvolací súd uviedol, že s prihliadnutím na skutočnosť, že obstaranie farebných fotografií motora nebolo v konaní nevyhnutné a existenciu tribologickej skúšky žalovaný nevedel preukázať, nevykonaním žalovaným navrhnutých dôkazov z dôvodu ich nadbytočnosti nedošlo k vylúčeniu žalovaného z realizácie jeho procesného práva. Súčasne je podľa odvolacieho súdu vzhľadom na koncentráciu konania sporné pripustenie dôkazu navrhnutého žalovaným na pojednávaní konanom dňa 31.5.2023, teda takmer štyri roky po začatí konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) v zákonnej lehote dovolanie, ktorým sa domáha, aby dovolací súd v zmysle § 449 ods. 1 CSP zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania žalobca odvodzuje od § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

11. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľ namieta nedostatočnosť, vnútornú rozpornosť a nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku v dôsledku nenaplnenia náležitostí podľa § 393 CSP v spojení s § 220 a § 387 CSP a nevysporiadania sa s odvolacími námietkami žalovaného vo viacerých okruhoch (nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a jeho založenie najmä na záveroch znaleckého posudku č. 18/2018, ktorý je podľa dovolateľa nezákonný a nepoužiteľný; súd prvej inštancie nielenže nevykonal žalovaným navrhnuté dôkazy, ale ani ich procesne nezamietol, a teda sa s nimi nijako nevysporiadal; súd prvej inštancie konštatoval riadne a včasné uplatnenie väd; oprava motora spadá pod zmluvu o dielo podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka a preto je na danú vec nevyhnutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka týkajúce sa väd diela; vo veci boli vypracované dva súkromné znalecké posudky s diametrálne rozdielnym záverom o príčine havárie motora, pričom znalec Ing. Anton Hudák, PhD. je uznávaný odborník - autor publikácie *Súdne inžinierstvo v odbore doprava cestná* z roku 2013 a podľa žalovaného Ing. Branislav Hajdučko vypracoval nepravdivý znalecký posudok; súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti SR č. 09167/2022/153, ktoré nemá žiaden dopad na správnosť technických a vecných záverov znaleckého posudku č. 003/2020; ak by súd prvej inštancie hodnotil presvedčivosť záverov znaleckého posudku č. 003/2020 a jeho zhodu s pravidlami logického myslenia v spojení s výpoveďou znalca Ing. Antona Hudáka, PhD. a s konfrontáciou znalcov, tak by podľa žalovaného nepochybne dospel k tomu, že iba závery Ing. Antona Hudáka, PhD. sú presvedčivé a logické; Ing. Hajdučko klamal ohľadom vykonania obhliadky agregátu dňa 22.6.2018 a žalobca klamal ohľadom stavu oleja v motorovom vozidle; znalec Ing. Anton Hudák už nemohol znalecky skúmať predmetný agregát, pretože tento už nemal k dispozícii ani žalobca z dôvodu jeho repasovania a v tomto smere žalovaný ani nemohol uniesť dôkazné bremeno).

12. Ďalej dovolateľ citoval body 40 a 42 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu; poukázal na svoju argumentáciu v odvolaní, ktorou spochybňoval nezaujatosť znalca Ing. Branislava Hajdučka s tým, že závery znaleckého posudku č. 18/2018 sú podľa jeho názoru zjavne neodborné a v rozpore so základnými pravidlami technickej konštrukcie a funkčnosti motorov. Poukázal na znalecký posudok č. 003/2020, z ktorého vyplýva, že znalecký posudok č. 18/2018 je neodborný a neobsahuje technicky správne závery. Podľa dovolateľa súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil obsah rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR č. 09167/2022/153, pretože znalec Ing. Anton Hudák bol sankcionovaný za výlučne formálne pochybenia pri znaleckej činnosti. Súd prvej inštancie bol povinný riadne sa zaoberať znaleckým posudkom č. 003/2020 a tento aj riadne vyhodnotiť z jeho obsahového a najmä

vecného hľadiska. V ďalšej časti dovolania citoval časť výpovede znalca Ing. Antona Hudáka, PhD. a konfrontácie znalcov a vytkol súdu prvej inštancie, že neprihliadol na to, že žalobca a znalec Ing. Hajdučko vo svojej výpovedi klamali, resp. uvádzali nepravdivé a rozporuplné tvrdenia. V závere dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že sa pri hodnotení znaleckých posudkov neriadil judikátom R 84/2023; nedal žiadnu odpoveď na odvolacie námietky žalovaného najmä v kontexte konfrontácie znalcov, kedy znalec Ing. Hudák „vyškolil“ znalca Ing. Hajdučka z technických základov fungovania motorov s prihliadnutím na to, že práve prítomnosť oleja v sústave vytvára tlak; označenia zjavných klamstiev žalobcu o stave hladiny oleja; uvedenia, že Ministerstvo spravodlivosti SR sankcionovalo znalca Ing. Hudáka iba za formálne pochybenia, ktoré nemajú žiaden vplyv na správnosť technických záverov. Navyše, dôkazné bremeno bolo na žalobcovi a preto to bol žalobca, kto mal za danej situácie (2 rozdielne znalecké posudky) navrhovať doplnenie dokazovania vo vzťahu k preukazovaniu dôvodnosti uplatneného nároku.

13. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ zvýraznil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, či ide o zodpovednosť za vady diela alebo o nárok na náhradu škody. Podľa dovolateľa odvolací súd túto otázku posúdil nesprávne, pretože sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a to rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/29/2008 zo dňa 30.6.2009 a sp. zn. 3Cdo/220/2017 zo dňa 11.10.2018 (zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 3/2019 ako R 28/2019).

14. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu zo dňa 28.10.2024 namietal neprípustnosť a nedôvodnosť podaného dovolania. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietal nesplnenie podmienky uvedenej v § 422 CSP a v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP mal žalobca za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu netrpí namietanou vadou zmätočnosti a žalovaný v dovolaní nevymedzil dovolacie dôvody spôsobom vyžadovaným ustanoveniami §§ 431 - 435 CSP. Keďže žalovaný rozporuje a zaoberá sa len skutkovým stavom veci zisteným súdmi nižšieho stupňa, žalobca zdôraznil, že tento nepodlieha prieskumu dovolacím súdom. Námietky a argumentácia žalovaného k znaleckému posudku č. 18/2018 a k osobe znalca Ing. Hajdučka sú podľa žalobcu scestné, urážajúce a zavádzajúce súd. Žalobca navrhol, aby odvolací súd dovolanie žalovaného odmietol, eventuálne ako nedôvodné zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť a na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) uvádza nasledovné.

16. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Súvisí to s tým, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým zákonným obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

17. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu dovolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené zákonné predpoklady, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do

výlučnej právomoci dovolacieho súdu (III. ÚS 474/2017 a I. ÚS 438/2017).

18. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho opodstatnenosti.

19. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

21. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

22. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

23. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

24. Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

K namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

25. Dovolateľ v dovolaní namietal porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočnosti, vnútornej rozpornosti a nepresvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozsudku spôsobených nesplnením náležitostí v zmysle § 393 CSP v spojení s § 220 a § 387 CSP a nevysporiadaním sa s odvolacími námietkami žalovaného vo viacerých ním označených okruhoch. V dovolacej argumentácii abscentuje zreteľné vyjadrenie, v čom dovolateľ vidí nedostatočnosť a vnútornú rozpornosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, t.j. ktoré konkrétne otázky vyplývajúce z odvolacích námietok neboli zodpovedané vôbec alebo náležitým spôsobom, resp. ktoré konkrétne skutočnosti majú nasvedčovať nedostatočnosti ich zodpovedania a ktoré konkrétne závery odvolacieho súdu vykazujú vnútornú rozpornosť a z akého dôvodu. Naproti tomu je z dovolacej argumentácie zrejماً námietka dovolateľa vzťahujúca sa k príklonu súdov nižšej inštancie k záverom súkromného znaleckého posudku č. 18/2018, a nie k záverom súkromného znaleckého posudku č. 003/2020.

26. Aplikácia procesných noriem je procesným postupom tak, ako ho predpokladá § 420 písm. f) CSP. Citované ustanovenie je tak priestorom ochrany tých základných práv, do ktorých bolo zasiahnuté rôznymi nesprávnymi procesnými postupmi a rozhodnutiami (obdobne nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 225/2020 z 15. apríla 2021).

27. Dovolací súd uvádza, že pre uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 431 CSP a pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú i) nesprávny procesný postup súdu, ii) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň iii) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Námiťku dovolateľa týkajúcu sa nedostatočnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu a jeho vnútornej rozpornosti vyhodnotil dovolací súd ako neopodstatnenú, nakoľko odôvodnenie vykazuje všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa očakávaní dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Zároveň platí, že odvolací súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námiťky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom skúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/2005). Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, ale spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko obidve rozhodnutia predstavujú jeden celok, ako to vyplýva aj z ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008, IV. ÚS 350/2009, IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak súdu prvej inštancie, ako aj súdu odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

29. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 130/2024-67 z 29. februára 2024, podľa ktorého „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námiťkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (II. ÚS 410/06, Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993).“

30. Odvolací súd svoje závery formuloval dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom, z odôvodnenia sú zreteľne zrejmé jeho myšlienkové úvahy a odôvodnenie spĺňa zákonnú požiadavku náležitého a presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je kompaktné bez akýchkoľvek zjavných alebo iných identifikovateľných rozporov a poskytuje stranám sporu jednoznačné odpovede na všetky relevantné a pre vec podstatné otázky vyplývajúce z odvolania.

31. S odvolacou argumentáciou týkajúcou sa nevykonania žalovaným navrhnutých dôkazov sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vysporiadal. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie síce v tomto smere skutočne vykazuje nedostatok v podobe neuvedenia dôvodov ich nevykonania, avšak tento procesný nedostatok bol odstránený odvolacím súdom v bodoch 51 - 53 odôvodnenia, kde konštatoval procesné pochybenie súdu prvej inštancie a zároveň doplnil dôvody logicky vedúce k záveru o nadbytočnosti vykonania týchto navrhnutých dôkazov. Odvolací súd v bode 52 odôvodnenia podrobne opísal okolnosti súvisiace s navrhovanými dôkazmi a v nadväznosti na to v bode 53 odôvodnenia ustálil, že obstaranie farebných fotografií motora nebolo v konaní nevyhnutné a žalovaný existenciu tribologickej skúšky, ktorej predloženie od žalobcu navrhoval, ani nevedel preukázať. Dovolací súd súčasne uvádza, že dovolateľ v dovolaní tieto závery odvolacieho súdu žiadnym spôsobom nielenže nevyvrátil, ale ani nekomentoval.

32. Odvolací súd za konštatovania správnosti zistenia skutkového stavu súdom prvej inštancie a na jeho základe na zdôraznenie vecnej správnosti potvrdzovaného rozhodnutia do značnej miery rozvinul argumentačnú líniu súdu prvej inštancie, pričom dôvody svojho rozhodnutia prezentoval logickým, zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom.

33. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal s odvolacou námietkou, ktorou namietal, že súd prvej inštancie konštatoval riadne a včasné uplatnenie vád a že nakoľko oprava motora spadá pod zmluvu o dielo podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, bolo nutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka týkajúce sa vád diela. K tomu dovolací súd uvádza, že dovolateľ ani túto dovoláciu argumentáciu z pohľadu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP bližšie nerozvinul a neuviedol, v čom konkrétnom vidí nedostatočnosť alebo vnútornú rozpornosť odôvodnenia napadnutého rozsudku v tomto smere. K tomu je súčasne potrebné zdôrazniť, že dovolací prieskum správnosti právneho posúdenia merita sporu súdmi nižšej inštancie a nimi aplikovanej hmotnoprávnej úpravy nespadá pod dikciu § 420 CSP, ale prichádza do úvahy v prípade uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie síce konštatáciu o riadnom a včasnom uplatnení vád diela uvádza v bode 60 odôvodnenia svojho rozsudku, avšak z jeho rozhodnutia je zrejmé, že v konečnom dôsledku kvalifikoval žalobou uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody a s touto právnou kvalifikáciou sa stotožnil aj odvolací súd. Vysporiadanie sa s touto odvolacou námietkou vyplýva z bodu 45 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom síce tento záver súdu prvej inštancie odvolací súd nespochybnil, avšak konštatoval jeho bezpredmetnosť v nadväznosti na bezpredmetnosť reklamácie ako takej, nakoľko čo do podstaty by išlo o odstránenie nečistôt v systéme motora, ktoré vzhľadom na následnú úplnú deštrukciu motora vozidla už ani nebolo možné. Odvolací súd súčasne konštatoval bezpredmetnosť procesnej obrany žalovaného, ktorou namietal neuplatnenie vád diela včas a neoznámenie nárokov z vád diela, nakoľko nárok žalobcu nie je nárokom z vád diela, ale ide o nárok na náhradu škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Otázke právneho posúdenia predmetu sporu, a teda aj odvolacej námietke týkajúcej sa potreby aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich nároky z vád diela, sa odvolací súd podrobne venoval v bodoch 44 - 49 odôvodnenia, pričom okrem iného vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/270/2001 zo dňa 29.1.2003 v skutkovo obdobnej veci a svoj záver oprel aj o znalecký posudok č. 18/2018 a výpoveď znalca Ing. Branislava Hajdučka. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd nezistil dôvodnosť tejto časti dovolacej argumentácie, keď dovolateľ v dovolaní okrem tvrdenia o nevysporiadaní sa s týmito odvolacími námietkami neuviedol žiadne ďalšie tvrdenie, z ktorého by bolo odvoditeľné, v čom má tvrdená vada zmätočnosti spočívať.

34. Prevažná časť dovolacej argumentácie sa týka kritiky príklonu oboch súdov nižšej inštancie k znaleckému posudku č. 18/2018 a neakceptovania záverov znaleckého posudku č. 003/2020. V tomto smere rovnako neobstojí tvrdenie o nedostatočnosti a vnútornej rozpornosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, nakoľko odvolací súd sa tejto otázke podrobne venoval v bodoch 35 - 36 a 38 - 42 odôvodnenia, prostredníctvom ktorých veľmi logickým, uceleným a zrozumiteľným spôsobom doplnil a vysvetlil dôvody tohto príklonu. Dovolateľ ani v tomto prípade bližšie nešpecifikoval konkrétne dôvody, pre ktoré by malo byť napadnuté rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné a ani nekonkretizoval v tomto smere žiadne vnútorné rozpory.

35. Dôvod dovolania spočívajúci v tvrdení o nedostatočnom a vnútorne rozpornom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k dovolateľom identifikovaným okruhom odvolacích námietok je z pohľadu dovolacieho súdu neopodstatnený a bez uvedenia relevantných skutočností je skôr prejavom nespokojnosti dovolateľa s názormi a závermi odvolacieho súdu, čo však samo osebe nezakladá existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd sa v rámci odvolacieho prieskumu presvedčivým a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými pre vec podstatnými námietkami obsiahnutými v odvolaní. Dovolateľ v dovolaní v zásade len zopakoval svoju dovoláciu argumentáciu bez toho, aby túto potrebným spôsobom rozvinul v kontexte tvrdenej vady zmätočnosti.

36. V snahe porozumieť dovolateľovi v rámci prípustných a druhú stranu sporu nepoškodzujúcich limitov dovolací súd uvádza, že z obsahu dovolania je napriek explicitnému neuvedeniu tohto dôvodu dovolania zrejmé, že dovolateľ okrem nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia namieta tiež spôsob hodnotenia dvoch dôkazov predstavujúcich súkromné znalecké posudky (znalecký posudok č. 18/2018 predložený žalobcom a znalecký posudok č. 003/2020 predložený žalovaným). V súvislosti s

preskúmaním hodnotenia dôkazov dovolací súd poznamenáva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na prehodnotenie dokazovania (1Cdo/145/2020). V rámci tohto dôvodu prípustnosti dovolania je však najvyšší súd oprávnený preskúmať logickú, funkčnú a teleologickú konzistentnosť hodnotenia dôkazov ako súčasť posudzovania práva na spravodlivý proces (III. ÚS 104/2022 z 23. júna 2022). Preskúmaním hodnotenia dôkazov vo vyššie uvedených intenciách dovolací súd konštatuje, že krajský súd nevyhodnotil dôkazy svojvoľne a mimo prípustného a logického rámca hodnotenia dôkazov tak, aby tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

37. Odvolací súd správne konštatoval, že mu neprislúcha znalecké posudky vecne preskúmať a veľmi správne v tejto súvislosti poukázal na absenciu procesného návrhu na doplnenie dokazovania postupom podľa § 207 ods. 3 CSP (tu neobstoí tvrdenie dovolateľa, že v tomto smere mala byť procesná aktivita primárne na žalobcovi, keďže tento procesný návrh mohla podať ktorákoľvek zo sporových strán a žalovaný rovnako ako žalobca disponoval informáciou o tom, že medzi závermi znalcov sú zrejme rozpory). V dôsledku takto nastavenej procesnej situácie odvolací súd postupoval procesne správne, keď súkromné znalecké posudky zhodne so súdom prvej inštancie vyhodnocoval v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z § 191 CSP a zameral sa na posudzovanie ich presvedčivosti vo vzájomnej súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi (výpovede znalcov, ich vzájomná konfrontácia a rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti SR č. 09167/2022/153), a to bez akéhokoľvek hodnotenia z nich vyplývajúcich odborných záverov. Na rozdiel od dovolateľa dovolací súd zastáva názor, že tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd pri vyhodnocovaní znaleckých posudkov vykazujúcich zrejme rozpory postupovali súladne so záverom vyplývajúcim z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/255/2021 z 24. marca 2022 (publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 84/2023), keďže z obsahu spisu jednoznačne vyplýva snaha odstrániť nejasnosti výsluchom znalcov prostredníctvom doplňujúcich otázok a v danom prípade aj prostredníctvom vzájomnej konfrontácie znalcov. Súd prvej inštancie svoj príklon k znaleckému posudku č. 18/2018 zdôvodnil nie iba rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR č. 09167/2022/153, ako tvrdí dovolateľ, ale poukázal tiež na skutočnosť, že súkromný znalecký posudok č. 18/2018 bol na rozdiel od znaleckého posudku č. 003/2020 vypracovaný znalcom, ktorý bol v kontakte s poškodeným vozidlom. Odvolací súd svoje úvahy, z ktorých pri ustálení záveru o správnosti príklonu súdu prvej inštancie k znaleckému posudku č. 18/2018 vychádzal, jasne deklaroval v bodoch 41 - 42 odôvodnenia. Z nich vyplýva, že pre odvolací súd bolo smerodajné, že znalec Ing. Branislav Hajdučko bol osobne prítomný pri demontáži poškodeného motora, mal možnosť si prehliadnuť jednotlivé poškodené časti, disponoval vzorkami oleja aj karbónových nečistôt, vo svojej praxi sa viackrát stretol s uvedenou poruchou motora, pričom žalovaným namietané okolnosti spochybňujúce jeho odbornosť či nezávislosť neboli preukázané. Naproti tomu znalec Ing. Anton Hudák pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal výlučne len z fotografií a listín obsiahnutých v skoršom znaleckom posudku a poškodený motor osobne neprehliadol, vo svojej znaleckej praxi tento konkrétny typ poruchy posudzoval prvýkrát a nevedel jednoznačne určiť príčinu prvotnej poruchy motora, a teda jednoznačne ani vylúčiť spojitost medzi prvou a druhou poruchou. Pokiaľ ide o rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti SR č. 09167/2022/153, odvolací súd jasne uviedol, že naň nemožno prihliadať v rozsahu tej časti, v rámci ktorej znalec posudzoval správnosť záverov znaleckého posudku č. 18/2018 bez toho, aby znalecká činnosť tohto typu bola súčasťou obsahového vymedzenia odvetví, v ktorých bol ako znalec zapísaný. Z vyššie uvedeného je zrejme, že ani odvolací súd dôvody príklonu k znaleckému posudku č. 18/2018 neodvodzoval výlučne od rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR o spáchaní správneho deliktu. Vo vzťahu k argumentácii dovolateľa dovolací súd pre úplnosť uvádza, že realizovanie znaleckej činnosti mimo rámca zapísaných odvetví nemožno považovať za iba formálnu vadu znaleckého posudku. Za podstatné a správne však dovolací súd považuje predovšetkým to, že odvolací súd argumentoval porovnaním praktických skúseností znalcov deklarovaných samotnými zoncami na pojednávaní pred súdom prvej inštancie konanom dňa 8.7.2021 a porovnaním východiskových podkladov, na základe ktorých boli znalecké posudky vypracované. V prípade znaleckého posudku č. 18/2018 zavážila najmä skutočnosť, že bol vypracovaný na základe osobnej obhliadky poškodeného motora znalcom Ing. Hajdučkom vrátane odobrania a posúdenia vzorky oleja. Odvolací súd tiež správne poukázal na skutočnosť, že v danom prípade vzhľadom na rozporné, resp. opačné závery znaleckých posudkov nemohlo byť riešením ustálenie skutkového stavu na kompromisnom vyhodnotení príčiny havárie agregátu, ale bolo nutné sa prikloniť

len k jednému z nich. Dovolací súd dodáva, že nutnosť takéhoto postupu bola vyvolaná predovšetkým absenciou procesného návrhu podľa § 207 ods. 3 CSP niektorou zo strán sporu, ktorú konštatoval aj odvolací súd. Len samotné nestotožnenie sa dovolateľa so záverom súdov nižšej inštalácie nepostačuje na konštatovanie procesného pochybenia pri hodnotení dôkazov. Rozsudky súdov prvej a druhej inštalácie tvoria kompaktný celok a súdy svoj príklon k znaleckému posudku č. 18/2018 zdôvodnili racionálnym a presvedčivým spôsobom majúcom podklad v spisovom materiáli.

38. Ako námietku bez akejkoľvek relevancie dovolací súd vyhodnotil tú časť argumentácie dovolateľa, ktorou spochybňuje správnosť a pravdivosť znaleckého posudku č. 18/2018 z pohľadu jeho odborných záverov, nakoľko relevantným v tomto smere by v okolnostiach danej kauzy mohol byť len znalecký posudok vypracovaný za aplikácie § 207 ods. 3 CSP, ktorý však ako dôkaz navrhnutý nebol. Prítomnosť vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je odvoditeľná ani z tej časti dovolania, v ktorej dovolateľ poukazuje na svoju argumentáciu v odvolaní spochybňujúcu nezaujatosť znalca Ing. Branislava Hajdučka. S touto odvolacou námietkou sa odvolací súd náležitým spôsobom vysporiadal v bode 35 odôvodnenia, keď poukázal na právoplatné uznesenie súdu prvej inštalácie č. k. 1Cb/45/2019-164 zo dňa 25.3.2020 o nevyklúčení znalca z konania a konštatoval nepreukázanie okolností spochybňujúcich odbornosť či nezávislosť znalca, ktoré boli žalovaným namietané prostredníctvom námietky zaujatosti a sťažnosti na Ministerstvo spravodlivosti SR. Dovolací súd dodáva, že z odvolania žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštalácie ani podľa jeho obsahu nevyplýva odvolací dôvod zodpovedajúci dikcii § 365 ods. 2 CSP, t.j. tvrdenie existencie akejkoľvek vady podľa § 365 ods. 1 CSP vo vzťahu k právoplatnému a rozhodnutiu vo veci samej predchádzajúcemu uzneseniu súdu prvej inštalácie č. k. 1Cb/45/2019-164 zo dňa 25.3.2020.

39. V podmienkach dovolacieho konania je irelevantné tvrdenie o klamlivých výpovediach žalobcu a Ing. Hajdučka, keďže dovolací súd je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a tieto tvrdenia v rámci zisteného skutkového stavu veci preukázané neboli. Dovolací súd nie je oprávnený sám vykonávať dokazovanie, preto nie je oprávnený ani nižšími súdmi vykonané dokazovanie prehodnocovať (viď aj 3Obdo/12/2022).

40. Vzhľadom na uvedené (viď body 27 - 37 vyššie) dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené označenou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

41. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dospel dovolací súd k záveru o nesplnení podmienky vyplývajúcej z ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 422 ods. 2 CSP, čo vylučuje dovolací prieskum právneho posúdenia predmetu sporu súdmi nižšej inštalácie. Žalovaný napadol dovolaním podaným podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP rozsudok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sume 4.225,40 eura (na príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky sa neprihliada). Ku dňu podania žaloby na súde prvej inštalácie (31.5.2019) predstavovala výška minimálnej mzdy sumu 520,- eur (§ 1 písm. a) nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 300/2018 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2019). Na to, aby bola daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 422 ods. 1 CSP, musel by dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení prevyšovať sumu 5.200,- eur, čo však v danom prípade splnené nie je. Tzv. majetkový cenzus predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania na výšku sumy, ktorá môže byť predmetom dovolacieho prieskumu.

42. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP a v prípade uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je splnená podmienka tzv. majetkového cenzu, najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

43. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.